

Toimeentulon Epävarmuus

Melkein jokainen työläinen tuntee katravaa tuskaa sen vuoksi että heidän taloudellinen toimeentulonsa on epävarmalla pohjalla. Kukaapa voisi katsoa levollisena tulevaisuuteen silloin kun näkää ja kurjuus aukoo ammottavaa kitaansa ainoastaan muutamana viikona tai päivän välimatkan päässä!

•Menneinä vuosina tunsii työläinenkin edes jossain määrin olevansa turvattu. Työpaikat olivat tavallisesti pilkkaaikaisia ja säännöllisiä. Ammattitaidon omaava työläinen voi luottamuksella katsoa kauaksi tulevaisuuteen, sillä hän tiesi että hänen omaamansa ammattitaito takaa hänelle jatkuvan toimeentulon.

Niin ei ole enää. Ne ajat ovat olleet ja menneet.

Nykyinen yhäti kiihtyvä teollisuuselämä syrjäyttää laumoittain työläisiä, lainkaan katsomatta onko hän ammattilainen vai ammattitaidoton. Viimeaikainen suunta on ollut ammattilaisille vieläkin epäedullisempi kuin ammattitaidottomalle. Yleensä koko työväenluokalle nykyinen kehitys tuotannollisessa elämässä, on osoittautunut olevan hälyyttävä.

Jos työläinen on onnistunut välttämään koneiden parannuksen antaman iskun, niin tuotannon uudelleen järjestely, systematiseerautuminen, antaa hänelle toisen iskun. Jos hän on voinut nämä molemmat välttää, niin silloin pääomain yhtyminen, mergeriseerautuminen, tulee pyörremyrskyn tavoin hänen päällensä, josta hän voi pelastautua ainoastaan jonkun ihmeen kautta. Mutta tästäkin pelastautuminen ei vielä tarkoita sitä, että heidän elämänsä olisi turvattu. Vielä on jällellä yleinen teollisuuslamaannus, sellainen kuin juuri nykyään tekee kauhistuttavaa hävitystään työväenluokan keskuudessa.

Toimeentulon epävarmuus tekee ihmiset sairaloisiksi, hermostuneiksi ja rauhattomiksi. Työpaikan menettäminen, asunnosta häätäminen ja maksamattomien laskujen kasaantuminen kauhistuttaa, nöyryyttää ja lamaanuttaa työläisiä. Aina nainen pelko lyö leimansa heidän olemukseensa, toimintaansa ja mielentilaansa. Useat murtuvat sen raskaan taakan alla jonka olosuhteet heidän kannettavukseen asettavat.

Tällaisen epätoivoisen tilanteen vallitessa ja sen yhä kiristyessä on työläisten edessä ainoastaan yksi kysymys joka heidän on ratkaistava ja jonka ratkaisusta riippuu heidän tuleva kohtalonsa. Se kysymys on:

Taisteletko vai sorrutko?

Siihen kysymykseen voi vastata ainoastaan kahdella tavalla.

Jokainen joka ei halua nousta taisteluun olemassaolonsa puolesta, voi edelleenkin jäädä toimettomana katselemaan oman sekä toisten elämän hiljalleen kuihtumista, nääntymistä — ja vihdoin tuskallista sammumista.

Joita tällainen tulevaisuus tyydyttää niin heidän ei tarvitse tehdä mitään.

Heidän tarvitsee vaan olla.

Mutta joita se ei tyydytä, jotka ottavat taisteluhaasteen vastaan, niin heidän edessään on tulinen taistelu. Se taistelu kysyy kärsivällisyyttä, kuntoisuutta ja miehuutta.

Mutta silloin kun taistelu heidän kohdaltaan päättyy niin he voivat rauhallisesti ja tyytyväisyyden hymy huulillaan sanoa: MINÄ TEIN OSANI, OLEN TYYTYVÄINEN.